Ч. 69 Второк 28 марця (9 цьвітня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинції:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Палата послів Ради державноі розпочала дня 4 с. м. своі ферії великодні і збере ся на ново аж дня 23 с. м. На зимовій сесиі, котра розпочала ся дня 23 лютого, відбула Палата 26 повних засідань. Дві великі законодавчі реформи, именно кодекс карний і предложеня податкові посунули ся в часі минувшоі сесиі досить значно наперед. Притім залагодила Палата ще й цілий ряд инших предложень маючих більше або менше значінє.

Комісия буджетова збере ся також аж по сьвятах і буде радити дальше над етатом міністерства товговлі. — Підкомітет для реформи виборчоі відрочив своі наради аж до 22 с. м. Vaterland висказуе переконанє, що внаслідок виступленя пос. Діпавлього роботи в підкомітеті комісиі для реформи виборчоі не будуть виставлені на ніякі важнійші перешкоди. Пос. Діпавлі — як зачувати — виступив длятого з підкомітету, що з своім внесенєм о праві виборчім для платячих 5 зр. податку, позістав в меншости. Само виступленє однакож зробило враженє в Палаті послів.

Пос. Абрагамович сформулував своє внесенє в справі ревізиі катастру податку ґрунтового і обниженя головноі суми того-ж податку в слідуючий спосіб: 1) Континґенс (головну суму) податку ґрунтового установляє ся в скількости 35,000.000 зр. (замість дотеперішних 37,500.000 зр.) — 2) Ревізия катастру податку ґрунтового переведе ся в рамах установленого по мисли закона з дня 8 цьвітня 1879 р. на каждий край річного чистого доходу з ґрунту. 3) О скілько би при переведеню ревізиі в границях кождого краю з окрема показало ся, що установлений тепер чистий дохід з поодиноких родів культури (піль, огородів, сіножатий, лісів, пасовиск, ставів) в певних громадах, а взглядно в округах оцінкових, вимагає так великого обниженя, що виходячі з того страти не можна покрити вирівнанєм в границях тогож краю (т. є. підвисшенєм в инших громадах або округах оцінкових), в такім случаю чистий дохід ґрунтовий цілого краю буде обнижений. — 4) О степени обниженя порішить віденьска комісия центральна. — 5) Теперішний вимір податку ґрунтового в висоті 22·7 проц. чистого доходу обнижає ся на 21·2 проц., однак з застереженєм підвисшення виміру з причини обниженя установленоі тепер в числі 165,000.000 зр. загальноі суми чистого доходу ґрунтового на низшу суму.

Міністер краевоі оборони предложив парляментови новелю до закона кватирункового з 1879 р. Новеля та має на ціли не лиш жаданє причиненя ся до удержаня войска, але також стремить до зменшеня державі збільшаючих ся що раз коштів кватирункових, котрі досягнули вже 12 міліонів зр. Новеля постановляє, що час, до якого має тревати войскова тарифа чиншова, продовжає ся з 5 на 10 літ а крім того установляє ся новий тип касарень під назвою „касарні другоі катеґориі“, котрі займаючи посередне становище межи касарнями першоі катеґориі а надзвичайними будуть вимагати меншого вивинованя, бо деннє удержанє вояка буде коштувати лиш 4·6 кр.

Допись.

З Жовківщини.

(У відповіди на статию п. Андрія Кругляка, начальника громади у Фразі).

Читаючи пильно вашу ґазету, маю нагоду довідати ся з неі богато пожиточних річий, а яко учителя обходять мене найбільше справи шкільні, котрі з приятностию читаю, особливо коли суть писані в користь школи. (Мусимо тут зараз з гори завірити Вп. п. Дописувателя, що ми не поміщаємо ніколи дописий, ані самі не пишемо против школи; однакож обективна критика відносин шкільних єсть не лиш завсігди дозволена, але й виходить в користь школи. Таку критику ми охотно поміщаємо, а найліпший доказ на то, що поміщаємо і отсю допись Вп. Дописувателя. — *Ред.)* Однакож бувають випадки, що котрийсь з дописувателів „Народ. Часописи“, не будучи добре обзнакомлений з справами шкільними, кидає нерозважно темне сьвітло на школу і учителя, чим легко шкодить шкільному напрямови. Не буду богато розводити ся, а приступлю просто до річи.

В числі 58 „Народ. Часописи“ читав я статию п. А. Кругляка, начальника громади з Фраґи: „Про нужду серед нашого селянства“. В тій статиі говорить п. начальник про еміґрацию селян, про парцеляцию і комасацию, а наконець зачепив і о школу. Пише він, що в его селі єсть школа вже від 15 літ, а діти не уміють розумно ґазети прочитати. Дальше каже, що по селах не учать читати, писати і рахувати, лиш такі річи, котрих можна й дома научити ся, (п. Кругляк мав на думці на-

48)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Сандер поклонив ся капелюхом і хотів вже відвернути ся від молодого мужчини.

— Стійте, сер! — відозвав ся тогди Том і вхопив его за руку — ....я вас не пущу.... Мария.... Мрс. Говес лежить без памяти таки недалеко звідси.... а ви.... бо я не можу тепер инакше думати, знаете о тім і ходите в отсій одежи, очевидно не в своій власній, в иншій стороні міста.

— Ви мішаете все разом, причину з наслідками — відповів Сандер трохи з пересердя і очевидно вже трохи певнійший себе. — Та-ж годі мені тут серед улиці розповідати вам, якими способом взялась на мені ся одіж, або що мене спонукало надягнути еі на себе. — Коли ви цікаві то знати, то можете довідати ся завтра від Мр. Ляйвля.... а я як-раз хочу купити собі тепер нову одіж, щоби позбути ся сих лахів та якось приличнійше показати ся перед дамами в Дейтоновій хаті. Впрочім я вам дуже вдячний за сочувство для моеі жінки, але заразом і мушу вам сказати, що я на то сюди й приіхав і вже сам можу заопікувати ся нею, отже звільняю вас зовсім від тоі прислуги або тоі чемности, чи як ви то там схочете назвати.

Сандер набрав поволи знову своеі давноі зухвалости, а той его спокій, та его певність були би при кождій иншій нагоді затуманили Тома. Але то, що він спершу був очевидно змішав ся, — та на нім груба одіж, коли він преці любив завсігди убирати ся як який стрійко, ба й тоті перші слова, якими він відозвав ся був кріз дірку від ключа, а котрі Том зачув, — все то викликало в нім підозрінє, котре не могла в нім затерти звичайна рівнодушність Говеса. Він пустив его лиш длятого, що із кількох сусідних дверий виставили ся голови цікавих, що зачули якусь живійшу розмову на улици та мали охоту довідати ся, що то стало ся.

Та й з дому Мрс. Брайдельфордовоі показав ся в горі з великою осторожностию чубок чипця, за котрим знов виринали від часу до часу червоне, сьвітяче чоло та пара великих, сивих очий, але й щезали зараз, скоро котрийсь з обох мужчин на улици обернув ся лицем до дому.

— Правду кажете — відозвав ся Том — що улиця не місце до довшого оповіданя. То-ж я піду тепер з вами аж до сквайра Дейтона, до дому, а там ви чей розкажете дамам — вашій жінці всю правду. Отже ходіть тепер зі мною....

— Я не знаю, яким правом ви сьмієте тут на улици мене чіпати ся — відозвав ся тепер Сандер вже гнівливо але трохи придушеним голосом — впрочім ви мені ніякий товариш, щоби я аж туди з вами ішов. Я вже раз вам казав, що хочу перебрати ся, а доки не переберу ся, то не зведете мене з тими дамами, а тим менше спонукаєте мене зайти до них, таки до іх помешканя. Чей вже тепер мене зрозумієте!

— Зовсім вас розумію! — відповів Том, але его лице стало при тім якесь дуже поважне та набрало понурого вразу і він нахилив ся до відверненого трохи від него мужчини та шепнув до него: Не хочете іти зі мною, а я вам присягаю ся, ...і не зломлю присяги.... що вас змушу піти зі мною.... у всім тім єсть якась тайна, а я мушу еі розъяснити.

— Мій пане!

— Ну.... онтам іде й сам сквайр.... отже, видите, нема чого опирати ся.... У своім власнім інтересі не викликуйте цікаві дивовижі та ходіть з нами.

Сандер був вже дійстно у великім клопоті. — Як він мав пояснити всі обставини тоі ночи, про котрі Мария певно вже розповіла? Хиба-ж було ему в ліс втікати? Не більше як на сто кроків від того місця, де стояли, починали ся корчі, а він умів гнати як вітер та не бояв ся, щоби его вороги здогонили его. Але коли-б так зробив, то поставив би все на одну карту і — програв. Ні, ще лишав ся ему один викрут, втеча, то було

уку т. зв. слейду — *Ред.)* а властиво накликує, щоби більше вглядали на сільскі школи. Я не кидаю на п. Кругляка каменем; противно, я вдячний єму за то, що він порушив шкільні справи і тїшу ся, що буду міг єго а може й других начальників випровадити з блуду.

Отже насамперед що-до читаня ґазет, то мушу ось що сказати п. начальникови з Фраґи: Розумно читати ґазети може лиш чоловік більше образований, а не ученик, що скінчив народну школу. Ґазети по більшій части мають в собі зміст політичний, про те й висше образований чоловік мусить нераз застановити ся над не одним уступом, щоби єго добре зрозумів і другому тоє витолкував. Однак я Вам п. начальнику щось гіршого скажу: ученик по скінченю 6-лїтної науки в школї не лиш що не буде розумно ґазет читати, але навіть не потрафить що небудь гладко і добре прочитати. (О то іменно й ходило, по нашій думцї, п. Круглякови; — о само механїчне читанє, а не розуміне читаного; він взяв лиш за примір ґазету, значить ся: ученик такий уміє читати лиш з своєї книжки, котру знає на память, а змінїть єму книжку, то читанє іде єму вже пиняво. То, як видко, признає і сам Вп. Дописуватель — учитель. — *Ред.).*

Для чого-ж? Скажете може, що то вина учителя.... Я знов скажу, що нї. Вина в тім єсть по більшій части самих родичів, а подекуди й ваша панове начальники! (З сим поглядом Вп. Дописувателя годимось вповнї. — *Ред.)* А длячого? — спитаєте.... длячого?... Длятого, що родичі не посилають своїх дїтий точно до школи, а ви, панове начальники, дивите ся на то крізь пальцї, замість їх до того заохочувати, а в остаточнім разї таки примушувати. Правда, що й родичі мають нераз перепони: роботи в поли з весною й в лїті, пашенє худоби, морози і заметїль, брак одежи і обуви і т. п. — З того виходить, що на 200 днів обовязкових буває дитина ледви третину з того в школї і в більшій части без книжок та инших приборів, бо родичі кажуть: тобі ще не треба книжки, бо ти не вмієш читати, або: тобі не треба таблички, бо ти ще не вмієш писати. Та-ж і ви п. начальнику не викопаєте бульб за тиждень, коли замість точних денно 12 робітників буде вам приходити що день инших 5 або 6 а до того ще й без мотик. Так само дїє ся і з школою. Така перериванa наука та ще й без потрібних приборів наукових, єсть лиш мукою для учителя, а він ще мусить слухати докорів, що нїчого не вчить!

Коли-ж знов дитина скінчить нїби тую 6-лїтну науку, гадаєте, що она потім дома возьме коли книжку до рук, або що єї родичі до того заставлять! Де-ж там! Нїколи не ма часу, бо все єсть якась робота. Доки-ж дитина ходить до школи, то так само не дадуть ся їй учити дома, бо кажуть: „Ти учи ся в школї!“ Добре, в школї.... Але-ж треба памятати, що коли би учитель мав лиш 60 дїтий в школї, а на тоє 5 годин, то кождий ученик міг би ледви 5 мінут читати, а тут звичайно єсть на читанє дві або лиш одна година на день, а решта на виклади устні і на инші предмети... В школї лиш підготовляє ся ґрунт і показує ся дорога; коли дитина не буде вправляти ся дома, а родичі не будуть єї до того заставляти, то дитина за кілька лїт забуде навіть то, чого научила ся в школї. Коли дитина не буде ішла по тій дорозї, котру їй вказує школа, то зійде на манївцї, а тогди певно не буде то вина учителя лиш самих родичів.

Отже так, пане начальнику: коли ваш учитель не вчить, як того можна догадувати ся з вашої дописи, то не кидайте зараз каменем на цїлий загал, а старайте ся самі направити лихо у себе. Коли хочете, щоби дїти красно читали, то старайте ся, щоби они правильно ходили до школи і книжки до науки мали, а родичам накажїть, щоби заставляли дома дїтий часто читати пожиточні книжки. Дяківских шкіл так дуже не захвалюйте, бо то були инші часи та й поправдї не так то богато виходило з них учених; коли щастем один або другий ученик, от приміром, як би й ви п. начальнику, вивчили ся чого, то більше може завдячують то собі самим і случаєви, як дяківскій науцї з давних часів. *Т. К.*

(Нам видить ся, що єя примівка Вп. Дописувателя до п. начальника з Фраґи єсть о стілько невідповідна, що п. Кругляк в своїй дописи не так виступив против учительства, як скорше може против системи ученя, а в тім ми би з ним годили ся, бо того рода жалї уважаємо за оправданї. Жиємо нинї в часах переходових, в часах коли не лиш у нас але й всюди борють ся з собою всїлякі ідеї і системи а школа народна серед тої борби не може часто знайти рівноваги і раз то занадто переймає ся ідеалізмом, то знов хотїла би відповідати вимогам практичного житя. То єї хитанєсь викликує нераз невдоволенє тих, що хотїли би, щоби школа була розсадником всякого добра і мудрости людскої, але не знають, як би то могло стати ся. Впрочім допись п. Кругляка мала як раз на цїли заохотити наших селян, щоби они не лиш посилали своїх дїтий до школи, але й дома заставляли їх до читаня пожиточних книжок; отже він то вже й зробив, до чого єго Вп. Дописуватель завзиває. П. Кругляк певно не думав виступати против школи анї против учителів; він думав добре, честно і щиро та дай Боже, щоби й всї наші начальники громад так само думали, а тогди певно було би лїпше; було би лїпше й школї і учителям та й громадам. — *Ред.)*

Перегляд політичний

З Відня доносять, що на послїднім засїданю клюбу сполученої нїмецкої лївицї ухвалено уповажнити президию до зложеня нової проґрами акциї для збереженя партиї від страт при виборах до сойму.

Правительственний проект зелїзниць державних, які мають бути концесіоновані в 1895 р., обнимає між иншими і слїдуючі шляхи: Борки - Грималів, Коломия - Заліщики, Хабівка-Закопане, Тшебіня - Скавці і Пила - Яворжно. Крім того мають бути концесіоновані без участи держави шляхи: Лупків - Тісна і Коломия - Делятин.

В Петербурзї помер бувший мінїстер фінансів Вишнеградский, великий богач, котрий на всїляких предприємствах зелїзничих зробив був великий маєток. — Ходить чутка, що на случай уступленя мінїстра справ внутрішних Дурнова, стане єго наслїдником на певно мінїстер справедливости Муравєв.

би хиба послїдне, до чого би він брав ся; він же прецї знав, що арешт в Гелєнї не спинив би єго дістати ся на остров.

— То ходїть, сер — відозвав ся він, не надумуючись довше, як може лиш малу хвилинку, вольно вам якусь дивну вашу волю, але памятайте, щоби й ви опісля не противили ся відповідати за то ваше поступованє, котрого причину не можу в сїй хвили в нїчім иншім добачити, — як лиш в якійсь незвичайній зухвалости.

— Досить тої бесїди — сказав Том гнївливо і пустив ся іти разом з молодим злочинцем — наговорили-сте ся вже досить. — Сквайре Дейтон.... маю честь представити вам тут Мр. Говеса....

— Ах, паноньку.... то дїйстно якийсь щасливий случай, що вже тепер приїхали.... мабуть десь на дорозї дістали-сте лист. — Але, Мр. Барнвель, я не дармо шукав вас коло вашої лодки, аж якісь люди з парохода справили мене сюди.

— Я якимсь щасливим случаєм стрітив ся тут з Мр. Говесом — відозвав ся на то Том і споглянув поважно на Говеса.

— Щасливим, але хиба лиш для вас — сказав на то Говес розгнїваний — бо я дїйстно не шукав вашого товариства....

— Але-ж, джентльмени.... промовив Дейтон здивований — я не розумію....

— То він, Мр. Нікльтон — відозвав ся нараз якийсь чужий голос із середини улицї, і два мужчини, котрі як раз хотїли переходити коло розмавляючих, звернули ся тепер остро до сквайра і єго товаришів, перебиваючи їм їх розмову.

— Котрий? Той в капелюсї з воскового полотна? — спитав той, котрого звали Нікльтоном, а котрий був комісарем полїциї в Гелєнї.

— Той сам! Бігми, то він, а то знаменито! — говорив урадований тамтой другий — ловіть єго і возьміть зараз під ключ.

— Сер — відозвав ся комісар полїциї, поклавши Томови руку на плече — в імени права, я вас арештую!

Том видивив ся здивований, бо дїйстно то все стало ся так борзо та несподївано і він був так дуже занятий відшуканим мужем Марії, що навіть і не добачив тих других людий, аж коли они до него промовили. Але тепер, коли почув так важкі слова, випростував ся борзо і сказав усьміхаючись:

— Ей, пане!... Той шоп сидить десь на иншім дереві.... Сим разом ужили ви своїх чародїйних слів не до того, до кого вам було потреба; ви ошибнули ся.

— А хиба-ж то не ви їздили вчера долї водою а відтак нараз вернули назад пароходом? — спитав той другий чужий.

— Ну, я їздив! — відповів Том — та що з того?

— Я то знав.... я то добре знав! — сказав тамтой — зробіть, пане комісар, що до вас належить, і не пустіть вже єго з своїх рук.

— На всякий случай тут якась ошибка — відозвав ся тепер і судия, мішаючись до бесїди та поклав свою руку на руку комісаря полїциї, котрий все ще держав Тома за плече. Сей джентльмен називаєсь Мр. Барнвель, з Індияни, він знакомий з моєю родиною і певно не той....

— Менї дуже прикро, сквайре.... але тут конець всякому знакомству і дружбі. Впрочім ви самі видали приказ, щоби єго арештувати.

— Ну арештувати того, що вломив ся до отсего чоловіка і розбив у него скриню з грішми — сказав Дейтон, але не отсего....

— А то отсей сам! — відозвав ся позовник і злістними очима показав на Тома Барнвеля — то той сам плюгавий злодюга, що їздить по рїцї та потайком закрадає ся до домів і розбиває та рабує, підчас коли чоловік єсть в лїсї при роботї. — То той сам падлюка, і я певний того, що він вже признасть ся, де подів мій срібний годинник, коли не має єго при собі.

Тимчасом зверкало ся чимраз більше, а мимо того около комісаря полїциї та судиї зібрало ся досить цїкавих людий, котрих звабила сюди голосна розмова, і они окружили ту малу громадку. Сандер був тої гадки, що тепер найлїпше висунути ся тихцем звідси і старав ся неспостережено сховати ся за лодкаря, але Том мимо того, що против него піднесли таку тяжку жалобу, не спускав єго анї на хвильку з очий і Сандер зміркував, що мусить відложити втечу на догіднїйшу пору, коли не хоче також звернути на себе увагу. Том Барнвель в почутю своєї певности звернув ся тепер спокійно до судиї і відозвав ся усьміхаючись:

— Видко, що отсему чоловікови хтось украв щось з хати, а він Бог знає через яку ошибку, кинув на мене фальшиве підозрінє; длятого то єго бесїда мене зовсїм не оскорбляє. А хоч і як менї то впрочім в сїй хвили не мило, то ся подія не повинна і не сьміє нїяк спинити роз'ясненя тої страшної тайни, о котрій може щось сказати хиба лиш Мр. Говес. Коли панове боїте ся, що я вам втечу, то ходїть з нами.... ваша особа, сквайре, буде чей достаточною порукою. Позов против мене буде можна зараз по тім залагодити.

— Що-ж такого стало ся? — спитав комісар полїциї.

— На всякий случай щось такого, що мене зовсїм не обходить! — відозвав ся позовник гнївливо — менї й не при голові волочити ся із сим злодюгою по містї, доки він аж не найде нагоди втечи.... пане комісар, робіть що до вас належить.... ви, судиє Дейтон, мусите менї помагати в сїй справі.... коли сей чоловік втече, то я буду вас чіпати ся за то все, що менї пропало.

— А можете-ж поставити доказ, що отсей

Новинки.

Львів дня 8 цьвітня 1895.

— **Є. Вел. Цїсар** затвердив постановою з дня 26 марта вибір Авґуста Ґуминьского, управителя товмацких дібр, на презеса ради повітової в Товмачи, та вибір бар. Юл. Блажовского, властителя Черемхова, на заступника презеса ради повітової в Підгайцях.

— **Іменованя.** П. Міністер внутрішних справ іменував рах. ревідента, Йос. Мільнера, рахунковим радником при ц. к. Намістництві у Львові.

— **З Самбора** доносять, що сими днями у строїла тамошна молодїж ґімназияльна величавий вечерок в честь Тараса Шевченка. Торжество розпочало ся промовою, котру виголосив проф. Грабович. Бесїдник піднїс в нїй найкрасші прикмети поета, які вказують ся в его житю і поезиях і заохотив молодїж наслїдувати їх. Відтак наступили рускі і польскі сьпіви хоральні і соля в супроводї фортепяна і скрипок. Всї точки були дуже удачно виконані. Декламация „Розрита могила“ Шевченка і „Воскресни Бояне“ Федьковича та й польска Gra Jankiela з Pana Tadeusza викликали дуже добре вражінє. Торжество закінчив директор др. Йос. Петеленц красною промовою до молодежи і родичів.

— **Жертви еміґрациї.** З Кракова доносять, що прибула там онogди партия еміґрантів, завернених з границї італїяньскої, обманених і обрабованих несовістними аґентами. Ся партия складае ся з девятьох родин і 38 душ, а є між ними й малі дїти. Походять они з Камінки струмилової. Випродали остатне і нинї они жебраками. В Кракові поміщено їх поки-що в закладї Альберта. Они оповідають сумні річи о визиску, котрого жертвою були на кождім кроцї. — Дня 3 цьвітня вечером від'їхали ті еміґранти з Кракова до своїх місць приналежности. Дирекция зелїзниць державних дала кождому з них вільну карту їзди з Кракова до послїдної стациї. На краківскім двірци роздано між них 40 бохонців хлїба і теплу страву.

— **Повени.** З Рудок доносять, що в тамошнім повітї дня 28 марта повиливали ріки: Боловівка, Стрвяж, Бистриця і Днїстер та залили сусїдні низько положені ґрунти. Найбільше потерпіли громади, положені над Днїстром, а то: Тершаків, Мости, Манастирець, Подільцї і Сусилів, в котрих вода залила і мешкальні будинки і господарскі. До дня 1 цьвітня води значно опали, однако ще доси не можна дістати ся до тих громад инакше, як човном. Крім Днїстра і его доплывів в сїм повітї прибули також води в ріцї Верешици і то в такім степени, що не лише залили осушені ґрунти в громадах: Порічє, Бурче, Чуловичі, Катериничі, Якимчичі і Комарно, але крім того розірвали в кількох місцях вал, котрим ішла дорога з Бурча до Поріча, а до того дуже ушкодили міст на тій греблі. Щоби усунути ті перепони зарядили власти відповідні средства. — На Днїстрі води поволи опадають і мости в Заліснях і Журавні віддано вже до публичного ужитку. — В Ходовичах над Стриєм русло ріки перекинуло ся під село і заходить небезпечність, що вода може забрати кільканайцять хат разом з церквою. Також побоюють ся більшої шкоди в Жулинї і Кавчім кутї. Ц. к. староство в Стрию зарядило средства осторожности. — Води на Бузї опали до дня 1 цьвітня о 2 метри і небезпечність вже минула, а міст в Сокали, хоч ушкоджений, вже отворений для публичного руху. Шкоди в наслїдок повени дуже великі, особливо в будинках, збіжу і паші а також в бараболях, пересховуваних в кіпцях і льохах. У всїх хатах, де була вода, повалили ся печі і комини. Значно знищене також село Конотопи де вода залила і муровану школу. — Дня 1 цьвітня можна було ще їздити човном по передмістю Забуже в Сокали без найменшої перешкоди по-над плоти і паркани. Вода знищила там около 60 домів.

— **Електрика в Коломиї.** Маґістрат міста Коломиї займае ся тепер справою електричного осьвітленя улиць. Кошти устроєня електричного заведеня обчислено на 80.000 зр. Тепер має рішити ся питане, чи віддати устроєнє чужому підприємству, чи затягнути позичку і завести електричне осьвітлене у власнім заряді.

— **Хатний злодій.** Від довшого часу замітив п. Володислав Федорович, властитель Вікна і его касиер п. Сим. Малицкий, що з вертгаймівских кас гинуть їм значнїйші грошеві квоти. Ті крадежі були дуже загадочні, бо і п. Федорович і п. Малицкий носили заєдно ключі від кас у себе. Доки не украдено надто богато, не робив п. Федорович нїяких заходів до викритя злодія, бо гадав, що брак гроший походить з похибок при виплатах робітників. Але коли украдена сума дійшла до 2000 зр. попав п. Малицкий на гадку, що гроші мусить красти якийсь хатний злодій. Щоби его зловити, вигадав п. Малицкий такий дотепний спосіб. Прикликав механіка і велів ему заложити в касї електричні дроти, так, щоби при отвореню каси відзивали ся дзвінки в приватнім мешканю п. Малицкого. І дійстно не треба було довго ждати, а злодія в той спосіб зловлено. Єсть се льокай п. Федоровича Антін Боднар, котрий і признав ся до крадежи. Ключі викрадав з комнати п. Федоровича і з мешканя п. Малицкого. При ревізиї найдено у Боднара 1269 зр. готівкою і різні дорогоцїнні речі. Злодія відставлено до тернопільского суду.

— **Молода мати.** В польскім містї Лодзь, положенім в Росиї повила 13-лїтна дочка одного міщанина немовля, котре по кількох годинах померло. Вітцем дитини був пятнацять-лїтний хлопець.

— **В справі еміґрациї до Бразилїї** дістали ми від Вп. о. дра Бартошевского слїдуюче письмо з просьбою о подане его до загальної відомости: „В імени Товариства сьв. Рафаіла, котрого єсьм членом, прошу оголосити що слїдує: Аґент Подарі Сільвіо в Удінї донїс комітетови Товариства сьв. Рафаіла, що Бразилїя не хоче перевозити безплатно через море галицких еміґрантів. — *Др. І. Бартошевский.*

Телеґрами.

Вельс 8 цьвітня. Прибули тут Є. Вел. Цїсар і баварска княгиня Ґізеля.

Будапешт 8 цьвітня. Одна з тутешних ґазет доносить, що нунций папский має дня 21 с. м. приїхати до Остригома (Ґрану). Приїзд сей має стояти в звязи з оголошенєм послания австро-угорского епіскопату, котре наступить в часї Зелених сьвят.

Мадрид 8 цьвітня. Партия автономічна на Кубі видала маніфест, в котрім завіряє правительство іспаньске о своїй преданности.

чоловік дійстно той сам, за котрого ви его уважаете? — спитав судия.

— Ходїть лиш зі мною до ріки — відповів тамтой — двох з моїх людий виділи его і присягнуть на то!

Том Барнвель, котрий все то уважав зразу за якесь шалене непорозумінє, побачив ся нараз таки направду в немалім клопотї, бо змірковав, що готов ще стратити особисту свободу і длятого взивав судию на поміч. Але той лиш здвигнув на все плечима, та сказав, що й він сам не може нїчого вдїяти против закона. Мр. Нікльтон знає так само як і він, що тут робити і его спротива навіть не придалась би до нїчого. Том побачив наконець, що мусить піддати ся обставинам, бо велика гурма людий була обступила бесїдуючих а з посеред неї годї було втечи. А все таки не спускав він Сандера з очий і лиш попросив судию, щоби той взяв Мр. Говеса з собою до дому і там зажадав від него поясненя о тім, що стало ся. Мр. Дейтон обіцяв так зробити і пустив ся відтак серед розступаючих ся ему людий з Сандером до свого дому, а комісар полициї повів серед великого збіговиска молодого лодкаря до окружного арешту і там замкнув его.

23.

„Черепаха“ зближає ся до небезпечного острова. — Блякфутові пляни.

— Плавки в гору!.. жваво, хлопцї, жваво! — кликав старий Еджворт, стоячи на серединї покладу свого широкого судна і мірив оком віддалене межи своїм ґаляром а послїдними лодями, що стояли в пристани, бо ще могла бути якась небезпечність — гребіть добре, щоби дістати ся на похват.... — онтотї лоди пливуть майже попід сам тамтой беріг.

То лиш так здає ся крізь мраку; они мусять їхати туди, куди й ми — відозвав ся Блякфут, що станув коло него, але все ще споглядав на беріг, де уганяла собою розсерджена Мрс. Брайдельфордова. Їй, бачите, не могло то поміститиі ся в голові, як могла уйти її рук її жертва, і она готова була заклинати на все в сьвітї перший лїпший снаґ, щоби той вбив ся в судно та затопив з ним всїх разом, що на нїм їдуть.

Керманич, що тим часом мало собі очий не видивив, розглядаючись горі рікою, чи може за тими судами, що поплили наперед, не плывуть ще другі, був очевидно дуже рад з приказів старого чоловіка. Бодай борзо і охотно їх послухав і направив передом судна як-раз впоперек, а веслярі підперши плечем довгі жердки від плавок, що виставали понад поклад, перли ними з цїлої сили против води і за кождий раз сіпнули ще добре, заким прибита в сподї до жердок дошка вигнула з води. Відтак притиснули жердки в долину до покладу, бігли скоро назад і розпочинали свою роботу на ново.

Ґаляр — то тяжка скриня, котрою не так легко повертати на всї боки і він мусить держати ся похвату, а плавки на нїм лиш на то, щоби обминати вистаючий де в ріку клин землї або який снаґ, або може щоби дістати ся до якої пристани, де самими веслами не можна вдїяти нїчого. Веслярі, що наймають ся на такі судна, не конче люблять длятого веслувати, хоч то й вся робота, до якої они наймають ся. Тому то й незадовго стали они воркотїти, та нарікати на то, що мусять плисти впоперек ріки. Але Біль закляв їм тяжко та назвав їх „лїнивими собаками“, що волїли би покласти ся на животи та вигрівати ся на сонци, як сповняти свій обовязок.

(Дальше буде)

Ч. 2214.

Едикт.

Ц. к. Суд окружний в Перемишли в Галичинї взиває всїх, посїдаючих відомість о Веронїцї Денисович, уродженій 25 цьвітня 1834 р. в Крешовичах в повітї ланцутскім в Галичинї, довцї гр. кат. сьвященика о. Івана Денисовича і Розалії з Крипякевичів, котра до року 1861 перебувала у о. Юліяна Кордасевича, пароха у Вязівници, а в 1861 роцї мала перенести ся у незвістні сторони цїсарства росийского — щоби до дня 1-го жовтня 1895, вість ту о тій неприсутній подали або Судови, або також кураторови, адвокатови Тарнавскому в Перемишли, тим більше, що по упливі того часу просьба Теодосиї Денисович о признане Веронїки Денисович за помершу рішучо буде залагоджена.

Перемишль, 9 марта 1895.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особові			
Кракова	3·00	10·46	[illegible]·25	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33		—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3·41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.